

Sygn. akt VIII **Pa 89/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017r. w Gliwicach

sprawy z powództwa K. S., P. S. (S.), K. D., M. W. (W.), K. K., W. M., A. H. (H.), S. H., M. P.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o zapłatę ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 6 kwietnia 2017 r. **sygn. akt** IV P 159/16

1) prostuje oczywistą omyłkę pisarską zawartą w punktach: 41, 42, 44 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce nazwiska (...) wpisuje (...) i w punkcie 43 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce nazwiska (...) wpisuje (...);

2) oddala apelację;

3) zasądza od pozwanej na rzecz każdego z powodów kwotę po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSO Grażyna Łazowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn.akt VIII Pa 89/17

UZASADNIENIE

Powodowie po ostatecznym sprecyzowaniu roszczeń co do wysokości wnieśli o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej za okres od lutego 2013 roku do stycznia 2016 roku następujących kwot:

- K. S. 711,52 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku.;
- P. S. 698,81 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;
- M. W. 711,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;
- K. D. 675,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;
- A. H. 618,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;
- S. H. 675,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;
- K. K. 500,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;
- W. M. 677,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;
- M. P. 603,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2016 roku;

Uzasadniając swoje żądania podali, że są pracownikami pozwanej spółki, a kwota wypłacanego im co miesiąc ekwiwalentu za pranie odzieży w wysokości 10 złotych nie pokrywała faktycznych kosztów prania tej odzieży. Zdaniem powodów kwota ekwiwalentu winna odpowiadać kosztom faktycznie poniesionym przez pracownika na pranie odzieży roboczej.

Pozwana w odpowiedzi na pozwy wniosła o oddalenie powództw oraz zasądzenie kosztów procesu. Podała, że koszty prania ponoszone przez powodów faktycznie są niższe niż wyliczone w pozwie, bowiem z uwagi na stopień zabrudzenia i brak zanieczyszczeń mogą oni prać odzież roboczą z innymi prywatnymi rzeczami. Nadto brak jest podstaw do zapłaty im rekompensaty pieniężnej za czas potrzebny na wykonanie prania . Wskazała także, że intensywność ilości prań różnicowana była od obecności powodów w pracy.

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2017 roku uwzględnił powództwa i zasądził na rzecz każdego z powodów określone kwoty, umorzył postępowania w części, w której powodowie cofnęli swoje żądania, oddalił powództwa w pozostałej części, orzekł o rygorze natychmiastowej wykonalności i kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny:

W. M. jest pracownikiem pozwanej od dnia 12 stycznia 2007 roku i w okresie spornym zajmowała stanowisko lidera linii.

K. D. podjęła pracę u pozwanego z dniem 1 lutego 2007 roku w charakterze pracownika produkcji.

K. S. nawiązała z pozwanym stosunek pracy w dniu 5 listopada 2007 roku jako monter silników elektrycznych, a od maja 2011 roku na stanowisku lidera linii.

P. S. zawarł z (...) sp. z o.o. w Z. umowę o pracę w dniu 1 marca 2013 roku i powierzono mu obowiązki pracownika produkcji, a od dnia 1 kwietnia 2015 roku operatora maszyn.

M. W. zatrudnił się w pozwanej spółce z dniem 2 kwietnia 2010 roku na stanowisku operatora maszyn.

K. K. jest pracownikiem pozwanego od dnia 16 października 2008 roku jako monter okapów, a następnie monter silników elektrycznych.

M. P. podjęła pracę w pozwanej spółce z dniem 2 lutego 2007 roku jako operator zgrzewarek, a od dnia 1 kwietnia 2011 roku pracuje jako operator maszyn.

A. H. nawiązał z pozwanym stosunek pracy w dniu 26 listopada 2008 roku. Powodowi powierzono obowiązki operatora maszyn

S. H. zatrudniała się w (...) sp. z o.o. w Z. w dniu 28 lutego 2007 roku jako monter silników elektrycznych.

Do stycznia 2016 roku pozwany wypłacał powodowi co miesiąc 10 złotych tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej, a powodowie otrzymywali odzież roboczą w postaci 3 koszulek typu t-shirt, polaru, bluzy i spodni roboczych.

Z tytułu jednego prania powodowie ponosili następujące koszty: 1 zł za energię elektryczną, 1,14 zł za proszek do prania, 0,82 zł za wodę i ścieki, 1 zł z tytułu amortyzacji pralki, a czas niezbędny, łączny na pranie i prasowanie odzieży roboczej to 15 minut.

Powodowie pracowali w dwóch halach produkcyjnych tj. hali montażowej oraz hali maszynowej, przy czym warunki pracy w drugiej hali były trudniejsze z uwagi na wyższą temperaturę i zanieczyszczenie.

W hali mechanicznej powodowie mieli kontakt ze smarami, olejami, a w hali montażowej występowało przede wszystkim zapylenie, chyba, że ktoś pracował przy montażu silników to miał też kontakt ze smarami i olejami. W okresie letnim temperatura na hali mechanicznej oscylowała w granicach 30-40 stopni, a na hali montażowej była o kilka stopni niższa. W halach były niewielkie wentylatory, ale przewietrzanie hal polegało wyłącznie na otwieraniu drzwi.

Powodowie codziennie zmieniali koszulki, a spodnie prali raz w tygodniu. Odzież robocza nie była prana z odzieżą prywatną pracownika, ale osobno.

Sąd Rejonowy stwierdził, że:

Zgodnie z treścią art. 237⁹ § 1 k.p. pracodawca nie może dopuścić pracownika do pracy bez środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, przewidzianych do stosowania na danym stanowisku pracy. Natomiast w § 2 i 3 wskazano, że pracodawca jest obowiązany zapewnić, aby stosowane środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze posiadały właściwości ochronne i użytkowe, oraz zapewnić odpowiednio ich pranie, konserwację, naprawę, odpylanie i odkażanie. Jeżeli pracodawca nie może zapewnić prania odzieży roboczej, czynności te mogą być wykonywane przez pracownika, pod warunkiem wypłacania przez pracodawcę ekwiwalentu pieniężnego w wysokości kosztów poniesionych przez pracownika. Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było, że pozwany wpłacał pracownikom co miesiąc ryczałt w kwocie 10 złotych tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży. Nadto w toku procesu strony ustaliły, że koszt jednego prania w zakresie kosztów zużycia energii elektrycznej wynosi 1 złotych, w zakresie detergentów 1 złotych, w zakresie zużycia wody 0,82 złote oraz amortyzacji pralki 1 złotych. Okolicznością sporna było natomiast to, czy do kwoty należnego ekwiwalentu za pranie odzieży należy wliczyć koszty pracy, związane z wykonaniem prania. W ocenie sądu koszty takie winny być uwzględnione w kwocie należnego pracownikowi ekwiwalentu, bowiem nie ulega wątpliwości, że pracownik celem wyprania odzieży roboczej musi przeznaczyć na to swój czas poza godzinami pracy oraz wykonać określone czynności. Stanowisko takie znalazło odzwierciedlenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w L.z dnia 8 kwietnia 1998 roku, który wskazał, że ekwiwalent pieniężny z tytułu prania i reparacji odzieży roboczej powinien być ustalony w kwotach realnych uwzględniając nakład pracy oraz aktualne koszty energii, wody, środków piorących (I SA/Lu 392/97, lex nr 34307). W tym stanie rzeczy słusznie powodowie przyjęli, że koszty pracy powinny być wliczone do ekwiwalentu za pranie odzieży. Bez wątplenia wykonanie prania nie należy do czynności skomplikowanych, wymagających specjalnych kwalifikacji. Tym samym dokonując wyliczenia wartości nakładu pracy podstawą winno być minimalne wynagrodzenie krajowe, przy czym jak słusznie wskazała strona pozwana brak jest podstaw do naliczania go w stawce brutto, bowiem powodowi od tych kosztów nie odprowadzają należności publicznoprawnych tj. zaliczki na podatek dochodowy czy składek na ubezpieczenie społeczne. Jednocześnie sąd nie uwzględnił pozostałych zarzutów strony

pozwanej podniesionych w piśmie z dnia 14 marca 2017 roku. Po pierwsze zauważyć należy, że w 2013 roku były 53 tygodnie, w tym styczeń liczył 5 tygodni. Także fakt nieobecności pracownika w pracy przez jeden bądź dwa dni w tygodniu nie wpływał na ograniczenie liczby prai, a okoliczność, że odzież robocza była wtedy mniej zabrudzona nie oznaczała, że ubrania nie były prane uwzględniając fakt, że w okresie spornym powodowie mieli do dyspozycji 3 T-shirty, a zmieniali je codziennie. Należało także przyjąć uśrednione wielkości, co zresztą było korzystne dla strony pozwanej, gdyż z pewnością występowały okresy, kiedy odzież robocza z uwagi na zapylenie w miejscu pracy oraz wysokie temperatury powietrza wymagała częstszego prania niż raz w tygodniu. Dlatego też uwzględniając ilość tygodni stanowiących podstawę wyliczenia ekwiwalentu sąd oparł się na danych przedstawionych przez powodów. Jedynie w zakresie P. S. sąd dokonał korekty, bowiem podjął on pracę u pozwanej 1 marca 2013 roku, a więc za 2013 rok powinien dostać ekwiwalent za 38 tygodni. Jednocześnie nie dokonano pomniejszenia liczby prai w tych tygodniach, gdy powodowie byli nieobecni w pracy przez jeden bądź dwa dni.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalono następujące koszty jednego prania, przy czym koszty poniesione na energię, wodę i ścieki, amortyzację pralki i detergenty do prania były stałe w każdym roku i wyniosły 3,96 złotych:

- 2013 rok wynagrodzenie netto to 1.181,38 zł :168 h= 7,03 zł :4 (15 minut) = 1,75 zł, czyli koszt jednego prania to **5,71 zł;**

- 2014 rok wynagrodzenie netto to 1.237,20 zł :168 h= 7,36 zł :4 (15 minut) = 1,84 zł, czyli koszt jednego prania to **5,8 zł;**

- 2015 rok wynagrodzenie netto to 1.286,16 zł :168 h= 7,66 zł :4 (15 minut) = 1,91 zł, czyli koszt jednego prania to **5,87 zł;**

- 2016 rok wynagrodzenie netto to 1.355,69 zł :168 h= 8,07 zł :4 (15 minut) = 2 zł, czyli koszt jednego prania to **5,96 zł.**

Uwzględniając niniejsze stawki dokonano przeliczenia ekwiwalentu należnego każdemu z powodów, co obrazuje poniższa tabela:

Dane	2013	2014	2015	2016
K. S.	(40x5,71 zł) – (11x10 zł) = 118,40zł	(48x 5,8 zł) – (12x10 zł)= 164,20 zł	(47x5,87 zł)- (12x10 zł)= 155,89 zł	4x5,96 zł – 10 zł= 13,84 zł
P. S.	(38x5,71 zł)) – (11x10 zł) = 116,98 zł	(47x5,8 zł)- (12x10 zł)= 152,60 zł	(45x5,87 zł)- (12x10 zł)= 144,15 zł	4x5,96 zł – 10 zł= 13,84 zł
M. H.	(41x5,71 zł) – (11x10 zł) = 124,11 zł	(47x5,8 zł)- (12x10 zł)= 152,60 zł	(48x5,87 zł)- (12x10 zł)= 161,76 zł	4x5,96 zł – 10 zł= 13,84 zł
K. D.	(42x5,71 zł) – (11x10 zł) = 129,82 zł	(44x5,8 zł)- (12x10 zł)= 135,20 zł	(48x5,87 zł)- (12x10 zł)= 161,76 zł	4x5,96 zł – 10 zł= 13,84 zł
A. H.	(37x5,71 zł) – (11x10 zł) = 101,27 zł	(47x5,8 zł)- (12x10 zł)= 152,60 zł	(40x5,87 zł)- (12x10 zł)= 114,80 zł	3x5,96 zł – 10 zł= 7,88 zł

S. H.	(42x5,71 zł) – (11x10 zł) = 129,82 zł	(44x5,8 zł)- (12x10 zł)= 135,20 zł	(47x5,87 zł)- (12x10 zł)= 155,89 zł	2x5,96 zł – 10 zł= 1,92 zł
K. K.	(37x5,71 zł) – (11x10 zł) = 101,27 zł	(32x5,8 zł)- (12x10 zł)= 65,60 zł	(40x5,87 zł)- (12x10 zł)= 114,80 zł	4x5,96 zł – 10 zł= 13,84 zł
W. M.	(43x5,71 zł) – (11x10 zł) = 135,53 zł	(47x5,8 zł)- (12x10 zł)= 152,60 zł	(47x5,87 zł)- (12x10 zł)= 155,89 zł	3x5,96 zł – 10 zł= 7,88 zł
M. P.	(32x5,71 zł) – (11x10 zł) = 72,72 zł	(46x5,8 zł)- (12x10 zł)= 146,80 zł	(48x5,87 zł)- (12x10 zł)= 161,76 zł	4x5,96 zł – 10 zł= 13,84 zł

W takim zakresie sąd uwzględnił powództwo każdego z powodów, a ponad wyżej wymienione kwoty zostało ono oddalone. Jednocześnie sąd dokonał przeliczenia należnych powodom skapitalizowanych odsetek od należności głównej, jednak odsetki od odsetek w związku z treścią art.482 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. zostały zasądzone od dnia wytoczenia o nie powództwa tj. od dnia 15 lutego 2017 roku.

Na podstawie art. 355 § 2 k.p.c. sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętych powództw. Na podstawie art. 477² k.p.c. sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto na podstawie art.100 zd. pierwsze i § 2 pkt 2 i § 9ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015. 1804) dokonując ich stosunkowego rozliczenia.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. nr 167 poz 1398).

Powyższy wyrok w części tj. w punktach: 1a-e, 6a-e, 11a-e, 16a-e, 21a-e, 26a-e, 31a-e, 36a-e, 41a-e zaskarżyła pozwana. Rozstrzygnięciu zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 239⁹ § 3 k.p. poprzez błędne przyjęcie, że w pojęciu poniesionych przez pracownika kosztów prania odzieży roboczej mieści się praca własna pracownika, a tym samym błędne przyjęcie, że kwota ekwiwalentu pieniężnego za pranie odzieży roboczej powinna uwzględniać wynagrodzenie za czynność prania wykonywanego przez pracownika.

Mając na uwadze powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództw w części kwoty ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej obejmującej wynagrodzenie za czynność prania wykonywaną przez powodów i o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że ekwiwalent za pranie odzieży roboczej musi odzwierciedlać faktycznie poniesiony przez pracownika koszt jej prania. Powodowie nie ponieśli żadnych kosztów w związku z samą czynnością prania, nie wynagradzali również osób trzecich z tytułu wykonywania tych czynności. Kosztem ponoszonym przez powodów wbrew twierdzeniu Sądu I instancji nie może być nieotrzymane wynagrodzenie za pracę prania w wysokości proporcjonalnej do minimalnego wynagrodzenia. Wynagrodzenie jest bowiem przychodem, a nie wydatkiem. Pozwana odwołała się także do interpretacji indywidualnej z dnia 21 maja 2014 roku, nr (...)/1/415-173/14/BD Dyrektora Izby Skarbowej w K., w której podał on, że wysokość ekwiwalentu pieniężnego wypłacanego pracownikom,

w wysokości kosztów przez nich poniesionych, zwolniona jest z podatku dochodowego na mocy art. 21 ust.1 pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz do interpretacji indywidualnej z dnia 10 października 2012 roku, nr (...)–574/12-4/JK Dyrektora Izby Skarbowej w W., w której stwierdził, że gdy ekwiwalent za pranie odzieży wypłacany jest w formie stałego ryczałtu, który nie stanowi równowartości faktycznie poniesionych przez pracownika kosztów, to taki ekwiwalent nie korzysta ze zwolnienia od podatku.

Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji i o zasądzenie na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji przeprowadził właściwie postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd II instancji podziela w całości i przyjmuje za własne. Wysokość należnego powodom ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej została ustalona przez Sąd Rejonowy w sposób precyzyjny i wyważony.

Wykładnia i zastosowanie przepisów prawa także nie budzą wątpliwości co do ich prawidłowości.

Zarzut naruszenia prawa materialnego zawarty w apelacji jest chybiony.

Pozwana zarzuca, że Sąd I instancji błędnie w „kosztach poniesionych przez pracownika”, o których mowa w przepisie art. 237⁹ § 3 k.p. uwzględnił wynagrodzenie za czas poświęcony przez pracownika na pranie odzieży roboczej i jej prasowanie. „Koszt poniesiony” to nakład na uzyskanie danego efektu w tym nakład pracy. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji słusznie uwzględnił sporne wynagrodzenie. Z przepisu art. 237⁹ § 3 k.p. wynika, że na pracodawcy ciąży obowiązek zapewnienia prania odzieży roboczej i może on zwolnić się z tego obowiązku przez zapłatę pracownikowi ekwiwalentu w wysokości kosztów poniesionych przez pracownika. Należy mieć przy tym na uwadze, że gdyby pracodawca zapewniał pranie odzieży roboczej musiałby ponieść koszty owego prania, w tym koszt robocizny osoby wykonującej pranie odzieży.

Wliczenie do poniesionych kosztów na pranie odzieży roboczej kosztów pracy nie czyni z ekwiwalentu źródła przychodu. Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.) źródłem przychodu jest między innymi stosunek pracy. Z kolei zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Zatem ekwiwalent za pranie odzieży roboczej jest przychodem w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, a jego źródłem jest stosunek pracy. Korzysta on ze zwolnienia od podatku z mocy art. 21 ust. 1 pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – przepis ten wymienia świadczenia rzeczowe i ekwiwalenty za te świadczenia, przysługujące na podstawie przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, jeżeli zasady ich przyznawania wynikają z odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw. Do tej grupy należy zaliczyć właśnie świadczone przez pracodawcę na podstawie art. 237⁹ § 3 k.p. ekwiwalenty pieniężne w wysokości poniesionych przez pracownika kosztów za pranie odzieży roboczej, jeżeli pracodawca nie może tego zapewnić. Fakt, że do ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej wliczone zostaną koszty pracy dla kwestii podatkowych nie ma żadnego znaczenia. Istotne jest aby ekwiwalent był ekwiwalentny do poniesionych przez pracownika kosztów na pranie odzieży roboczej, a jednym z tych kosztów jest koszt pracy.

W wyroku z dnia 19 kwietnia 2017 roku, II UK 198/16, L., Sąd Najwyższy wskazał, że ekwiwalent oznacza nie tylko równowartość, lecz także równoważnik, odpowiednik, przy czym odpowiedni i równoważny to współmierny, pozostający w równowadze, ale niekoniecznie równy. Wypłata na rzecz pracownika nazwana ekwiwalentem powinna być zatem traktowana jako ekwiwalent. W innym wypadku należałoby poszukiwać dowodów potwierdzających poniesienie określonych wydatków przez każdego pracownika, przedstawienie rachunków za domowe środki piorące, proporcjonalnie do stopnia ich wykorzystania w praniu odzieży roboczej, wydzielenia z rachunku za wodę i energię elektryczną zużycia przypadającego na pranie odzieży roboczej lub amortyzację pralki, suszarki i żelazka. Oczywiście jest, że w przypadku wypłaty ekwiwalentów pracownik nie jest zobowiązany do przedstawiania rachunków, a kwoty wydatków na środki piorące, energię, wodę, ścieki ustalane są na średnim poziomie cen rynkowych. Z powyższego wynika, że kwota wypłacana przez pracodawcę jako ekwiwalent nie jest dokładnie równa poniesionym kosztom, uwzględnia zarówno sytuację, w której jest wyższa aniżeli koszt rzeczywisty, oraz jest od tego kosztu niższa. Zatem bez znaczenia jest czy pracownik osobiście wykonywał czynność prania odzieży roboczej czy też nie i czy dokonywał z tego tytułu zapłaty na rzecz innych osób.

Pozwana w apelacji zwróciła uwagę na interpretacje organów podatkowych. Z tej części uzasadnienia środka zaskarżenia wynika, że według pozwanej wliczenie kosztów pracy do kosztów poniesionych na pranie odzieży roboczej przesądzi o ryczałtowym charakterze ekwiwalentu – oderwanym od poniesionych kosztów, a w konsekwencji jego opodatkowaniu. Sąd nie podziela tego stanowiska.

Ekwiwalent za pranie odzieży roboczej musi być ustalony w kwotach realnych, uwzględniających nakład pracy na ten cel oraz aktualne koszty energii, wody, środków piorących itp. Wtedy równoważy on koszty poniesione przez pracownika. W niniejszej sprawie ekwiwalent został ustalony w kwotach realnych i nie ma cech świadczenia wypłacanego w oderwaniu właśnie od tych realnych kosztów prania odzieży. Zatem wartość ekwiwalentu ustalona w powyższy sposób nie podlega opodatkowaniu.

Mając powyższe na uwadze apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 i § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r.. poz. 1804 z późn. zm).

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grażyna Łazowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia